

Hoe het verder met Bas ging (deel II)

Ruud Baardolf

Illustraties naar kleurenfoto's van de schrijver

In de afgelopen periode hebben zich in het wonderlijke leventje van Bas de Haas een aantal ontwikkelingen, c.q. veranderingen voorgedaan, welke ik u niet wil onthouden.

Allereerst het voedsel.

Zoals u in voorgaande verhalen heeft kunnen lezen (zie 'Huid en Haar' jrg 2 (4) 1983, blz. 174, en 'Hoe het verder met Bas ging' deel I, jrg 3 (1) 1984, blz. 19) kreeg Bas dagelijks een bakje konijnenkorrels, terwijl via het drinkwater om de twee maanden een coccidioseskuur werd gegeven. Enige tijd geleden ben ik overgestapt op de zogenaamde Hopefarmkorrels.

Hierin zit het coccidiosespoeder reeds verwerkt, zodat de kuur achterwege kon blijven. Als groenvoer wordt Andijvie, gras, Weegbree, Paardesla en dergelijke bijgevoerd met regelmatig een wilgetakje.

Naar de dierenarts

In januari van dit jaar viel het mij op, dat Bas regelmatig met de kop schudde, af en toe liet hij het ene oor een beetje hangen en regelmatig zat hij in z'n oor te krabben.

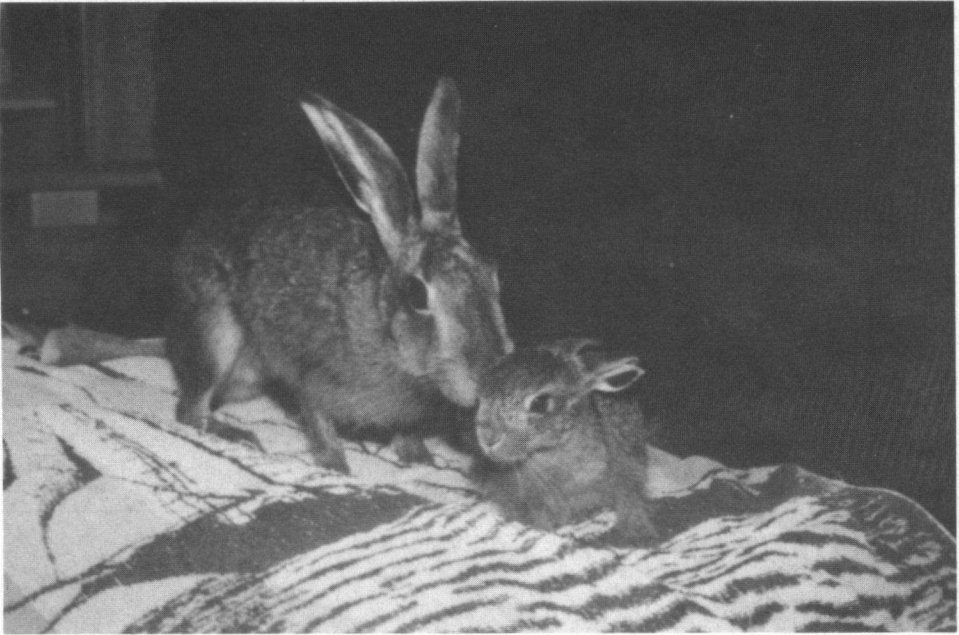
Met een beetje tegenzin heb ik hem meegenomen naar de dierenarts, omdat ik toch ergens ook niet wist hoe hij daarop zou reageren.

De dierenarts constateerde diep in het oor een klein wondje. Waarschijnlijk was er een haartje in het oor terechtgekomen en had Bas met z'n scherpe nagels een wondje veroorzaakt.

Een paar druppels werden in het oor gedaan, z'n nagels werden geknipt en hij kon weer terug in de tas. Bas was erg kwaad geworden. In de tas sloeg hij met z'n poten tegen de wand aan en thuisgekomen kreeg ik ook de eerste keer, dat ik weer met mijn hand in het hok kwam, een paar ferme tikken. Maar ach, een stukje oud brood doet wonderen en wij zijn weer dikke vrienden.

Bas krijgt gezelschap

Een paar maanden geleden werd bij één van onze stadsboerderijen wederom een klein

haasje binnengebracht. Kleine kinderen hadden het diertje gevonden en meegenomen. Men heeft mij benaderd om de verzorging van het haasje op me te nemen, hetgeen ik heb geweigerd.

Het haasje kwam toen terecht bij één der collega's, maar aangezien deze voor een periode van twee weken met vakantie ging, heb ik toen wel aangeboden gedurende die periode voor het haasje te zorgen.

Vanaf de dag waarop het haasje werd binnengebracht, kreeg het geitenmelk te drinken en het groeide dan ook gestaag.

Toen het bij mij kwam logeren woog het twee ons en was ongeveer drie weken bij de collega in huis.

Ik heb op de zelfde dag de geitemelk verdikt met volkoren broodmeel en na een paar dagen lurkte Truusje (voedstertje) de fles leeg.

Waar ik uiteraard erg nieuwsgierig naar was, was 'hoe reageert Bas op de nieuweling'.

Toen ik ze voor het eerst samen losliet kreeg Bas bijna een rolberoerte. Kleine Haasjes lopen graag achter alles aan en als een vuurpijl schoot ze op Bas af. Die wist van schrik niet wat hij er mee aan moest en koos direct het hazepad. Geen succes dus. Een dag later nog eens geprobeerd, maar toen op een andere manier. Als ik de kleine de fles gaf, ging ik bij de bank zitten en Bas, zo nieuwsgierig als

Foto boven

Na korte tijd waren ze aan elkaar gewend en dolden door de kamer.

Foto rechts:

Bas gedroeg zich als een voorbeeldig pleegvader.

hij dan weer is, kwam er ook bij. Dit leverde een paar leuke foto's op.

Nadat ze een beetje aan elkaar gesnuffeld hadden, was het ijs gebroken en zo liepen er op een gegeven moment twee Hazen door de kamer te dollen. Waar Bas ging, ging Truus ook.

Het was wel koddig, hoor, die twee.

Zit je rustig tv te kijken, loopt er opeens een Haas door het beeld, een seconde later als een speer gevolgd door die kleine.

Ik weet niet of rammelaars in de natuur nog bemoeienissen hebben met de jonge Hazen, maar Bas gedroeg zich in ieder geval als een voorbeeldige pleegvader.

Desondanks heeft het kleine Haasje toch nog een probleem veroorzaakt en wel het volgende.

Het jonge Haasje probeerde natuurlijk te drinken bij Bas, maar zoals velen zullen weten, valt er bij een rammelaar weinig te halen. De kleine dook telkens weer onder de achterpoten van Bas en deze draaide van het dier weg, waardoor ze regelmatig rondjes liepen. Uiteindelijk werden door dit gewriemel

enige gevoelens aangewakkerd en uiteraard was ik degene die het moest ontgelden. Bas sprong op schoot, beet in m'n arm en ik kon geen stap verzetten of Bas klampte zich aan mij vast. Er was wonder boven wonder één plek waar ik veilig was en dat was in de keuken.

U weet waarschijnlijk nog wel, dat Bas niet over de drempel van de keuken durfde te komen, omdat wij hem in het begin daar regelmatig voor gewaarschuwd hadden. Ik vond het ook vreemd, maar als ik de keuken inging kwam hij mij niet achterna.

Toen de jonge Haas weer weg was, namen de driftten gelukkig af en nu is hij weer de oude, lieve aanhankelijke Haas, zoals wij hem altijd gekend hebben.

26 april 1984 is hij twee jaar geworden en dat werd gevierd met koffie en cake.

Voorval

Tot slot wil ik u nog een leuk voorval vertellen.

Toevalligerwijs kwam ik in het bezit van een catalogus, waarin allerlei artikelen stonden vermeld met betrekking tot de jacht. Daarin stond ook een konijnen/hazenlokfluit voor de Vos.

Stom van mij natuurlijk, dat ik niet meteen door had, dat hiermee de Vos gelokt moest worden, maar ik was in de veronderstelling,

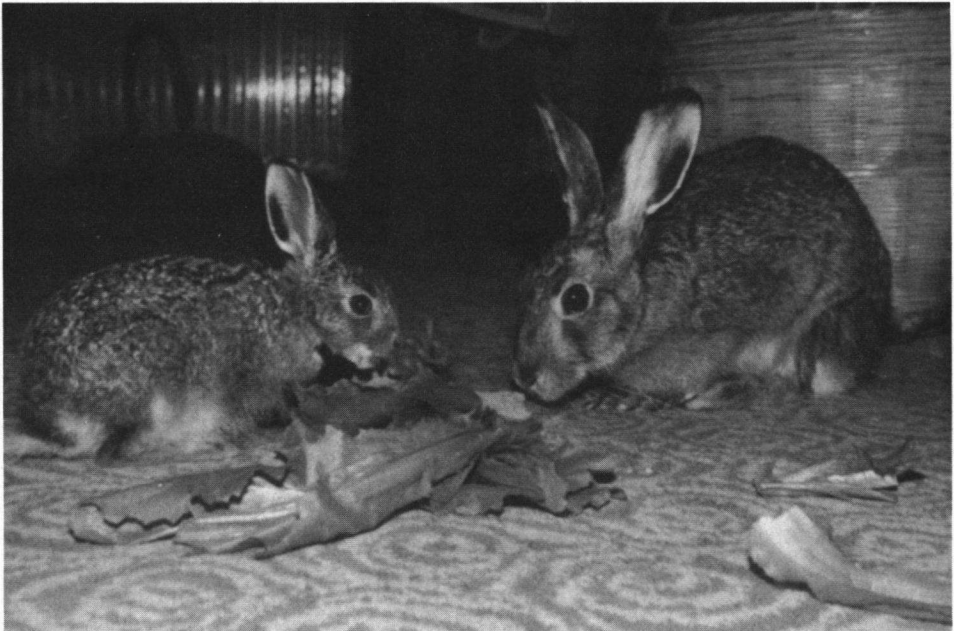
dat de fluit misschien de tonen zou geven, waarop Hazen zouden reageren. Misschien zou Bas ons op deze manier nog meer als een soortgenoot zien. Welnu, toen de fluit per post thuisgestuurd werd, besloten wij eerst eens te kijken hoe ons konijn daarop zou reageren.

Alle deuren dicht, zodat Bas niets zou horen en het konijn in de kamer. Nou, toen die voor het eerst de fluit hoorde, keek hij me aan alsof hij dacht: 'die is niet helemaal jofel', dus er werd niet gereageerd. Het had mij trouwens niet verbaasd als op dat moment de carnavalsvereniging voor de stoep had gestaan, want in onze oren maakte de fluit het geluid van zo'n breekbaar trompetje in de kerstboom.

Toen Bas in de kamer.

Bij de eerste keer gingen z'n oren recht omhoog en bij de tweede keer was hij weg. Niet meer gezien, de hele avond niet.

Later heb ik van mensen, die er wat meer van weten, vernomen, dat het geluid lijkt op dat van een Haas in nood. Achteraf logisch natuurlijk, als de Vos hiermee gelokt moet worden. De fluit heb ik niet meer gebruikt. Toch heeft hierdoor iets mij wel verwonderd, namelijk, dat Bas erg schrok van het namaakgeluid van een Haas in angst, terwijl als onze kennissen komen met een hond, hij, als de vi-

site weer weg is, meteen weer in de kamer loopt te snuffelen, terwijl ons konijn dan weer twee dagen van slag is en geen poot zet in de kamer. Rare jongens, die Hazen!

■ Ruud Baardolf, Kadoelerbos 117, 2715 SE Zoetermeer.

Tentoonstelling 'Marterachtigen in Nederland'

In het Natuurmuseum Nijmegen wordt met ingang van 5 oktober 1984 de tentoonstelling 'Marterachtigen in Nederland' gepresenteerd. Deze tentoonstelling, die na 31 maart 1985 ook elders in Nederland te zien zal zijn, is een co-productie van het Natuurmuseum Nijmegen en de Vereniging Das & Boom.

De Vereniging Das & Boom is een landelijke natuurbeschermingsorganisatie die zich inzet voor een betere bescherming van de inheemse marterachtigen en hun leefgebieden.

De inheemse marterachtigen, waartoe behoren Das, Otter, Steen- en Boommarter, Wezel, Hermelijn en Bunzing, leiden een bedreigd bestaan: waren in vroeger tijden jacht en stroperij de voornaamste dooddoeners, de laatste decennia is met name de aantasting van de leefgebieden de belangrijkste oorzaak van de achteruitgang van deze diersoorten. Met name de grotere leden van de marterfamilie, de Das en de Otter, hebben zeer te lijden van negatieve factoren zoals wegenaanleg, verkeer, verstedelijking, moderne ontwikkelingen in de landbouw, recreatiedruk en milieuverontreiniging. Zo worden jaarlijks meer dan honderd Dassen in het verkeer doodgereden — een aantal dat ongeveer overeenkomt met de jaarlijkse aanwas — en is het aantal Otters, — en dat in ons waterrijke Nederland!, — gedaald tot een welhaast fataal minimum.

Na een presentatie van de marterachtigen, met hun specifieke kenmerken, leefwijze en territoriumgedrag, geeft de tentoonstelling een uitgebreid beeld van de voornaamste bedreigingen. Vervolgens wordt uitvoerig ingegaan, onder meer door middel van maquettes en een diaserie, hoe via een meer martervriendelijke inrichting en beheer van het landschap, zodat deze diersoorten voor de toekomst kunnen worden behouden. Voorbeelden van een dergelijke inrichting zijn aanleg van rasters en tunnels langs en onder wegen ten behoeve van de Das, het instellen van in-

Wel, dit was het weer, ik vond het leuk deze gebeurtenissen op papier te zetten en wie weet, hoort u nog van ons.

richten van rustgebieden voor de Otter, het behouden en aanleggen van kleinschalige landschapselementen als hagen, bosjes, wieden en dergelijke, alsook een adequaat onderhoud daarvan.

Openingstijden Natuurmuseum: maandag tot en met vrijdag 10.30—17.00 uur, zondag 13.00—17.00 uur. Entree: f 2,—, kinderen en 65 + f 1,—, rondleidingen op afspraak.

Lezingen over marterachtigen, de bedreigingen en de mogelijke oplossingen worden gegeven op: 30 oktober, 27 november, 20 december 1984, 29 januari, 26 februari & 26 maart 1985.

Aanvang 20.00 uur in het Natuurmuseum Nijmegen, Gerard Noodstraat 21, Nijmegen, 080-230749, Entree f 2,50.

IJsberen in 't nauw in Alaska

Eskimo's hebben afgelopen winter in Alaska meer dan twee maal zoveel IJsberen geschoten als in elk van de laatste twee winters. Door deze jacht komt het ijsberenbestand in gevaar.

In 1983 werden 270 IJsberen geschoten. Indien de jacht in deze omvang doorgaat dan 'zitten we zo in een kritieke fase', vreest Jim Baker, hoofd van de afdeling Alaska van de Amerikaans dienst voor Visserij en Wild.

Hij schat het aantal IJsberen in het poolgebied van Alaska op drie- tot vijfduizend.

De wet tot bescherming van in zee levende zoogdieren verbiedt sinds 1972 de jacht op IJsberen door vrijetijdjagers. Maar ze staat de jacht door eskimo's toe voorzover deze mensen er mee in eigen behoefte voorzien.

Eskimo's jagen meestal op IJsberinnen en jongen, omdat deze gemakkelijker zijn te vangen dan mannelijke IJsberen. Een IJsberin werpt slechts om de vijf jaar jongen.

De Gelderlander 20-6-84